

Μορφές του εθελοντισμού

Κάποιες γυναικείες μορφές θα παρουσιάσουμε μέσα από τα τεύχη μας, κάποιες μορφές που δυστυχώς δεν βρίσκονται πια ανάμεσά μας γιατί εδώ κι αρκετό καιρό έχουν εγκαταλείψει τα εγκόσμια και ζουν στον όμορφο κόσμο των αγγέλων. Και οι δυο τους υπήρξαν ξεχωριστές. Είχαν κάνει τον εθελοντισμό βίωμα και ζωή τους πριν πολλά πολλά χρόνια, τότε που το κίνημα του εθελοντισμού δεν ήταν ακόμη οργανωμένο, η λέξη εθελοντισμός δεν υπήρχε στο λεξιλόγιό μας. Οι γυναίκες αυτές επεσήμαναν κάποια σοβαρά προβλήματα και ξεκινώντας με ενθουσιασμό, αφού αφουγκράστηκαν τη φωνή της καρδιά τους προχώρησαν στην αντιμετώπισή τους. Με τη βοήθεια και τη συμπαράσταση κάποιων άλλων στενών συνεργατών ίδρυσαν και θεμελίωσαν γερά κάποια ιδρύματα για τα οποία εμείς σήμερα μπορούμε να νιώθουμε περηφάνεια.

Οι ψυχές τους εκεί που βρίσκονται ας είναι ήσυχες ότι το έργο που ξεκίνησαν συνεχίζεται και μεγαλώνει, έχει μιλήσει στις ψυχές άλλων πολλών, πάρα πολλών εθελοντών, μιας στρατιάς ευαισθητοποιημένων ανθρώπων που μέσα στα πλαίσια του εθελοντικού έργου αγκαλιάζουν με μεγάλη στοργή και αγάπη τα ιδρύματα που θεμελίωσαν αυτές οι γυναίκες τα ενισχύουν και τα ενδυναμώνουν παρέχοντας αμέριστη συμπαράσταση και φροντίδα σ' αυτούς που τα έχουν ανάγκη.

Γράφει:

η Μάρω Αχιλλέως

Εκπαιδευτικός

Μέλος Διοικούσας

Επιτροπής Ε.Σ.Ε. Λεμεσού

Ιδιαίτερα είναι κάποια παιδάκια μελαγχολικά, έτοιμα να κλάψουν ή ακόμη που προσπαθούν να μην κλάψουν, δεν δέχονται ούτε το γάλα που τους προσφέρεις ούτε το καλωσόρισμα της δασκάλας ούτε τη συντροφιά των άλλων παιδιών. Είναι εδώ που χρειάζεται μια δεύτερη μάνα...

δοθεί μόνο κάποια στοιχεία από την εθελοντική, φιλανθρωπική της δραστηριότητα.

Η αξέχαστη Λόλα ήταν άνθρωπος με πολλά ψυχικά χαρίσματα και πνευματικά καλλιεργημένη. Ασχολήθηκε με τη λογοτεχνία γράφοντας διάφορες ομιλίες και ποιήματα. Αγαπημένοι της ποιητές ο Ζ. Παπαντωνίου, ο Λ. Πορφύρας και ο Δ. Λιπέρτης, σε πολλές δε εκδηλώσεις απαγγέλλε. Απεσώρθη από την ενεργό δράση το 1990. Για την όλη της προσφορά τιμήθηκε 3 φορές από τον

Λόλα Σωτηριάδου

(1910-1998)

«Η μάνα χιλιάδων παιδιών»

Γεννήθηκε και έζησε στη Λεμεσό που τη λάτρευε. Φοίτησε στο Ανώτ. Παρθενγωγείο Λεμεσού και στο Γυμνάσιο Αρρένων, που ήταν και η μόνη μαθήτριά. Συμπλήρωσε τις σπουδές της στο Γαλλικό Λύκειο Αλεξανδρείας για 2 χρόνια όπου πήρε γενικές γνώσεις φιλολογίας. Εκεί είχε την ευκαιρία να συμμετέχει στην πνευματική ζωή, που τότε άνηξε σε όλους τους τομείς.

Το 1943 μπήκε στην Επιτροπή του Συνδέσμου Κυριών και ήταν το νεαρότερο μέλος.

Θετική, προσγειωμένη, είχε το θάρρος της γνώμης της και ένιωθε πολύ άνετα στις διάφορες συζητήσεις.

Πολύ σύντομα επεσήμανε την ανάγκη κάποιου έργου που χρειαζόταν η πόλη μας. Την ίδρυση κάποιου παιδικού σταθμού για τα παιδιά των εργαζομένων μητέρων, ιδιαίτερα των χαμηλά αμειβομένων. Προβληματίστηκε αρκετά, δούλεψε την ιδέα καλά στο μυαλό της και με τον μεγάλο της ενθουσιασμό την πέρασε και στα υπόλοιπα μέλη της επιτροπής.

Όνειρό της ήταν ένας παιδικός σταθμός, όχι απλά μια στέγη, λίγη φροντίδα και καλό φαγητό αλλά πάνω απ' όλα μια ζεστή φωλιά στοργής που να χτυπά μέσα της η καρδιά μιας δεύτερης μάνας.

Εδώ αναφέρω ένα απόσπασμα από κάποια ομιλία της. Παρόλο που δεν είχε κάποιες ειδικές γνώσεις στα παιδαγωγικά, αυτά τα λόγια που έβγαιναν μέσα από την ψυχή της ξεπερνούσαν τις ξερές παιδαγωγικές γνώσεις. «Σκεφτήκατε ποτέ πώς νιώθει ένα παιδάκι 2-21/2 χρονών ως τώρα συνηθισμένο στην ποδιά της μάνας του να το φέρνεις πρωί-πρωί σε ένα ξένο μέρος;

Πόσο ωραίο όταν γυρίσει ένα τέτοιο παιδάκι και σου χαμογελάσει, όταν κερδίσεις την εμπιστοσύνη του, πόση χαρά νιώθεις όταν το δεις να σμίγεται με άλλα παιδιά...»

Πάνω στην βάση αυτή ιδρύθηκε ο Παιδικός Σταθμός του Συνδέσμου Κυριών Λεμεσού και το όνειρο της Λόλα Σωτηριάδου έγινε πραγματικότητα. Όλα τα μέλη της επιτροπής φρόντιζαν αδιάκοπα για την όσο το δυνατό καλύτερη λειτουργία του Σταθμού, η αειμνηστή Λόλα όμως ήταν η ψυχή του. Σχεδόν κάθε πρωί έδινε το παρόν της στην παραλαβή των παιδιών, περνούσε μαζί τους αρκετές ώρες, τα φίλευε διάφορα γλυκά, προσπαθούσε μαζί με το προσωπικό να κάνει τα μικρά παιδιά να νιώθουν όσο γινόταν καλύτερα έστω και μακριά από την αγκαλιά της μάνας.

Το απόγευμα πολλές ήταν οι φορές που συνόδευε τα παιδάκια στο λεωφορείο γιατί επιθυμούσε να γνωρίζεται με τις μητέρες τους.

Ετσι πολύ δίκαια και αυθόρμητα άρχισαν να την αποκαλούν «**Η μάνα χιλιάδων παιδιών**».

Το 1974 με δωρεάν της εις μνήμη τους συζύγου της κτίστηκε ένα ακόμη υποδομático στον Παιδικό Σταθμό.

Εκπροσωπούσε πάντα το Σύνδεσμο σε όλες τις εκδηλώσεις, πνευματικές, κοινωνικές, πολιτιστικές και σ' όλα τα παγκύπρια συνέδρια των φιλανθρωπικών οργανώσεων.

Μέσα από το σύντομο αυτό σημείωμα είναι τελείως ακατόρθωτο να περιγραφεί η φυσιογνωμία της Λόλας Σωτηριάδου. Έχουν

Σύνδεσμο Κυριών Λ/σού, μια από το ΕΣΕ Λεμεσού καθώς επίσης και από τη λέσχη Ροταριανών Λεμεσού.

Κλείνω το φτωχικό μου σημείωμα με ένα ποίημα γραμμένο από την ίδια τη Λόλα Σωτηριάδου. Πιστεύω πως θα μας βοηθήσει να διεισδύσουμε λίγο βαθύτερα στον πλούσιο, ψυχικό της κόσμο.

«Σε ευχαριστώ Κύριε,
Που με αξιώσεσαι να χαιρόμαι τα ωραία ηλιοβασιλέματα
Το μουρμουρητό των δέντρων στή γλυκειά βροχή
Τα κελαδήματα των πουλιών την Άνοιξη
Και το φίλι που στέλνουν τα κύματα στην ακροθαλασσιά
Αλλά Κύριε απ' όλα περισσότερα Σε ευχαριστώ
που ευδόκησες και μπορώ ν' απλώνω τα χέρια μου
και να σφιγγω κάτι άλλα χέρια αδύναμα κι απελπισμένα
που χρειάζονται στήριγμα κι ελπίδα, λίγο φως στο σκοτάδι της ζωής».

Αυτή υπήρξε η Λόλα Σωτηριάδου, η μάνα των χιλιάδων παιδιών. Μαζί με τη φωτογραφία της στο γραφείο του Συνδέσμου Κυριών θα κτυπά πάντα και η καρδιά της, θα αφουγκράζεται τα διάφορα προβλήματα που αναφύονται, θα είναι πάντα παρούσα στη αντιμετώπισή τους και θα βρίσκεται πάντα ανάμεσα στα αθώα παιδάκια, θα 'ναι πάντα μαζί τους στο παιχνιδάκι και στο γέλιο, τη χαρά και τα τραγούδια και στα όμορφα ξεφωνητά.